

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 340/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tos 3/2013 z 5. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. apríla 2013 doručené podanie R. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť voči uzneseniu Krajského súdu Trenčín zo dňa 05. 02. 2013 sp. zn. 2 Tos/3/3013*“. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu („... *odopretie práva na spravodlivý proces a prístup k súdu*“) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 3/2013 z 5. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z priloženej fotokópie napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 45/2005 z 10. októbra 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 126/2007 zo 7. januára 2008 za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 a ods. 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005“) a za trestný čin neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla podľa § 249aa ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Označeným rozsudkom okresného súdu bol zároveň sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, pričom na výkon trestu bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 16. januára 2012 domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 45/2005. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 45/2005, ktorý si ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti vyžiadal, vyplýva, že sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil tým, že v (pôvodnom) konaní pred okresným súdom na hlavné pojednávanie, vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako trestný čin neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla podľa § 249aa ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, *„neboli predvolaní svedkovia a čítali sa výpovede z prípravného konania, aj keď som s takýmto postupom nesúhlasil“*. Sťažovateľ zároveň vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania uvádza, že *„Proti rozsudku OS Trenčín som si v zákonnej lehote podal odvolanie v snahe odprezentovať na KS Trenčín postup a okolnosti, za akých som mal vozidlo od poškodeného G. zapožičané... Hlavné pojednávanie na KS Trenčín sa ale vykonalo v mojej neprítomnosti a bola mi teda odňatá možnosť uplatniť účinnú obranu proti tvrdeniu poškodeného...“*.

Sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania ďalej odôvodnil tým, že v konaní je potrebné vypočúť nových svedkov – T. S. a R. K., ktorí mali mať vedomosť

o tom, ako poškodený G. požičiaval rovnaké vozidlo iným ľuďom, pričom nikdy nestanovil čas, kedy majú vozidlo odovzdať. Taktiež navrhol vypočítať predošlého majiteľa vozidla T. B. a tiež svedka A. L., ktorého výpoveď bola súčasťou vyšetrovacieho spisu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 8/2012 z 27. novembra 2012 zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. V odôvodnení označeného uznesenia okresného súdu sa okrem iného uvádza: „Odsúdený v podanom návrhu poukazoval na skutočnosť, že jeho vina za spáchanie skutku 2), pre ktorý ho súd znal za vinného, nebola dostatočne preukázaná, ďalej namietal procesné pochybenia súdu prvého stupňa v rámci dokazovania...

Vzhľadom na skutočnosti prezentované v návrhu a následné dokazovanie na verejnom zasadnutí však tieto samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi nijako neodôvodňovali zmenu výroku o vine či treste z pôvodnej trestnej veci.

Tieto odsúdeným prezentované skutočnosti nemohli totiž nijakým spôsobom zmeniť dôkaznú situáciu svedčiacu o jeho vine, nakoľko tieto nevyplývali z vykonaného dokazovania v pôvodnej trestnej veci, a ani v konaní o podanom návrhu.

Senát okresného súdu považuje zároveň naďalej za preukázané, že odsúdený R. P. sa dopustil skutku v bode 2) obžaloby, pre ktorý bol následne právoplatne odsúdený a bol mu uložený trest s použitím tzv. asperačnej zásady, ktorý úhrnný trest senát okresného súdu považuje skôr za mierny ako prísny. Podľa senátu okresného súdu prvostupňový súd v pôvodnom trestnom konaní dostatočným spôsobom vyrovnal so všetkými relevantnými skutočnosťami a vykonal dostatočné množstvo dôkazov, ktoré ho viedli k odôvodnenému záveru, že skutok v bode 2) obžaloby, ako aj rozhodnutí súdu, sa stal a že ho skutočne spáchal odsúdený. To vo svojom rozhodnutí uviedol i krajský súd, ktorý odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol. Pokiaľ ide o procesné porušenia súdov, ktoré namietal v podanom návrhu odsúdený, tieto je možné napadnúť iným mimoriadnym opravným prostriedkom, a to dovolaním. V tomto smere je ale potrebné poukázať na skutočnosti vyplývajúce zo zápisnice o hlavnom pojednávaní okresného súdu zo dňa 10. 10. 2007, ako aj z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov o vine a treste, že odsúdený R.

P. pre súdom prvého stupňa jednak priznal vinu zo spáchania skutku v bode 2) obžaloby, rovnako ako aj v prípravnom konaní, taktiež súhlasil s prečítaním svedeckých výpovedí z prípravného konania svedkov M. H., J. M., M. E., M. B., A. L. (ktorého navrhol odsúdený v podanom návrhu opätovne vypočut') a A. G., ktoré výpovede boli po predošlom súhlase prokurátora na hlavnom pojednávaní aj prečítané a na základe ktorých následne súd dospel k rozhodnutiu o jeho vine v predmetnej trestnej veci. “

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním z 29. novembra 2012 najmä takto: *„Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania zahlasujem sťažnosť z dôvodu, že neboli vypočutí mnou navrhovaní svedkovia, ktorí majú vedomosti, ako sa skutok stal a ich výpovede mohli ovplyvniť rozhodnutie na povolenie obnovy konania. “*

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 3/2013 z 5. februára 2013 sťažnosť sťažovateľa zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza: *„... Krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť, nie je dôvodná.*

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval v súlade s ustanovením § 402 Tr. por. na verejnom zasadnutí. Krajský súd konštatuje, že okresný súd v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli byť považované za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a taktiež neboli preukázané žiadne skutočnosti uvedené v § 394 ods. 4, 5 Tr. por. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na dôvody napadnutého uznesenia, ktoré si v plnom rozsahu osvojuje... “

Sťažovateľ tvrdí, že predsedníčka senátu okresného súdu, ktorá rozhodovala o jeho návrhu na povolenie obnovy konania, tým, že nepredvolala na verejné zasadnutie ním navrhnutých svedkov, je proti nemu zaujatá *„a už dopredu vedela, že konanie zamietne“*, čím došlo k odopretiu práva na spravodlivý proces a prístup k súdu. Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho sťažnosti mal prihliadať na nález ústavného

súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 21. decembra 2012, keďže trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 45/2005 z 10. októbra 2007, mu bol uložený za použitia asperačnej zásady vyplývajúcej z § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorý je identický s ustanovením § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 3 To 117/2011 z 23. januára 2013, v ktorom krajský súd označený nález ústavného súdu zohľadnil a rozhodnutie okresného súdu zrušil, pričom cituje z tohto rozhodnutia časť, z ktorej vyplýva, že odvolací súd bol povinný na nález ústavného súdu prihliadať aj v prípade, ak by táto vada nebola vytknutá: „... túto zákonnosť je súd povinný skúmať už v základnom trestnom konaní a prípadne na základe riadneho oprávneho prostriedku odvolania, aj odvolací súd a to dokonca aj v prípade, žeby táto vada nebola vytkaná v rámci podaného odvolania...“.

V záverečnej časti sťažovateľ uvádza, že „Z vyššie uvedených dôvodov ponechávam na Ústavnom súde, či moja sťažnosť je, alebo nie je opodstatnená a preto ani nechcem navrhnúť návrh na rozhodnutie Ústavného súdu.“.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť o ustanovenie „právneho zástupcu pre potreby zastupovania mojej osoby pred Ústavným súdom, nakoľko som nemajetný a sám nemám na úhradu právneho zástupcu“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení neobsahuje náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, pričom táto skutočnosť sama osebe zakladá samostatný dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ nie je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto sa ústavný súd (vychádzajúc z materiálneho chápania ochrany ústavnosti) pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či existujú aj ďalšie dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta „... *odopretie práva na spravodlivý proces a prístup k súdu*“, teda porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým tento súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 8/2012 z 27. novembra 2012, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť.

Podľa § 394 ods. 5 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo niektorým zo spôsobov uvedených v predchádzajúcich odsekoch, sa povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin.

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že okresný súd na verejné zasadnutie, na ktorom rozhodoval o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, nepredvolal ním navrhnutých svedkov, ústavný súd zastáva názor, že v citovanej časti odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 Nt 8/2012 z 27. novembra 2012, s ktorým sa krajský súd v napadnutom uznesení stotožnil, je ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, prečo vzhľadom na celkový priebeh prípravného konania, ako aj hlavného pojednávania (priznanie sťažovateľa ku skutku 2 a prečítané svedecké výpovede) v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 45/2005, nemohli sťažovateľom navrhnuté nové dôkazy – výpovede svedkov, samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Navyše, pokiaľ ide o svedka L., tento bol v prípravnom konaní vypočutý a jeho výpoveď bola na hlavnom pojednávaní so súhlasom sťažovateľa prečítaná, t. j. v prípade svedka L. nemôže ísť ani podľa názoru ústavného súdu o nový dôkaz, ktorý by mohol odôvodňovať povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Ústavný súd preto považuje sťažnosť vo vzťahu k tejto námietke za zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa, podľa ktorej mal krajský súd pri svojom rozhodovaní na neverejnom zasadnutí konanom 5. februára 2013 prihliadať na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS. 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 21. decembra 2012, ústavný súd uvádza:

Vo výrokovej časti označeného nálezu ústavného súdu sa uvádza, že ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona, slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“, nie je v súlade s čl. 1

ods. 1 ústavy (ide o ustanovenie Trestného zákona upravujúce tzv. asperačnú zásadu, pozn.).

V posudzovanom prípade sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania z dôvodov uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. že sú tu nové dôkazy – výpovede svedkov, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, a nie z dôvodov vyplývajúcich z § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, ako ani vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 8/2012 z 27. novembra 2012, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania, ktorá bola podpísaná jeho obhajcom 29. novembra 2012 a podaná osobne do podateľne okresného súdu 30. novembra 2012 (teda po prijatí označeného nálezu ústavného súdu, avšak ešte pred jeho vyhlásením v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, pozn.), a ani v žiadnom ďalšom svojom podaní túto skutočnosť nenamietal, t. j. nerozšíril svoj návrh na povolenie obnovy konania aj o dôvod uvedený v § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity je založený na tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd formuloval aj právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní

pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08).

Vzhľadom na skutočnosť, že vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania a ani v ďalšom priebehu tohto konania pred okresným súdom a krajským súdom sťažovateľ neuplatnil dôvod vyplývajúci z § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd nemá na základe dosiaľ uvedeného právomoc rozhodnúť o tejto námietke sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľovi nič nebráni podať nový návrh na obnovu konania z dôvodov vyplývajúcich z § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde vecne a miestne príslušnému všeobecnému súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013